

“ΚΑΛΩΣ ΕΝΝΟΟΥΜΕΝΟΣ..

Παραμονές εκλογών Στο πλούσιο σπίτι του διευθυντή της εταιρίας Ζ. Ψ. Χ. Φ. (Α. Ε.) γιόρταζε η νοικοκυρά. Δουλούδια δε ένα σε καλάμακια και βασανισμένα με σύρματα μαραίνονταν λιγότερα μέσα σε κάμιστρα δεμένα με φιογκούς—προσφορές φιλικές υπαλλήλων για να καλοπιάσουν τον προϊστάμενο.

Ανάφορες τούρτες ύψωναν τη ζαχαροπλαστική τους αρχιτεκτονική άπάνω στα τραπέζια και στους μπουφές.

“Ένα βουιτό ανακατεμένο από γέλια και κουβέντες γιόμιζε τη σάλα και την τραπεζαρία που συγκοινωνούσαν με μιὰ μεγάλη τριφύλλη πόρτα.

Κάποτε ή κουβέντα γινόταν γενική, όταν έβγαυε στη μέση κάτι που κινούσε το ενδιαφέρον όλων.

“Έπειτα ξανάρχισε ένα σιγομίλημα ανάμεσα σε μικρούς κύκλους.

—“Άξαφρα μιὰ κυρία μισόκοπη πέταξε ένα λόγο που ξάφνιασε όλους.

—«Καλὲ τὰ μάδατε; γυρεύουν τώρα και οἱ γυναῖκες ψῆφο. Θὰ πρέπει, λέει, κάθε γυναίκα ἀπὸ 25 χρόνων κι ἀπάνω νὰ ψηφαίνει νὰ ψηφίζει. Και λένε πὼς θὰ γίνει κιόλας ἢ πὼς ἔγινε. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ξέρω καλά. Κάτι ἄκουσα. Δὲν τὸ πῆρε καλά ταῦτί μου.»

Μιὰ κοπέλλα πετάχτηκε για νὰ συμβιάσει τὰ πράγματα

—«Δὲν τὰκούσατε καλά. Δὲν εἶναι ἔτσι. Στις δημοτικές ἐκλογὲς ὅσες ξέρον γράμματα και εἶναι ἀπάνω ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνων θὰ μποροῦν νὰ ψηφίζουν ἂν τις ἀφήσει ἡ Κυβέρνηση.»

—«Ὅχι Γιάννης παρὰ Γιαννάκης. Ὅχι βουλευτικές ἀλλὰ δημοτικές—προσθεσε κάποια ἄλλη— αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα νὰφήσουμε τὰ σπίτια μας, τοὺς ἄντρες μας, τὰ παιδιά μας και νὰ τρέχουμε νὰ ψηφίζουμε. Δὲν τὰφίνομε καλὲ αὐτά. Ἐπειδὴ τὸ ζητοῦν δυὸ τρεῖς παλαβὲς δὲν τρελλαθήκαμε κι ἔμεις. Δὲ βαριέστε.»

—«Καλὲ τὰ λέτε, Κυρία Ἀμαλία. Και πὼς τὰ πάτεμὲ τὴν καινούρια σας γεωμανίδα;»

—«Ἄτι νὰ σᾶς πῶ. Μάλαμα. Δὲν ἔχω νὰ συλλογιστῶ τίποτε. Τὸ πρωτὶθὰ ντύσει τὰ παιδιάθὰ τοὺς δώσειτὸν καφέ τους στὴν κάμαρά τους, θὰ τὰ πάει στὸν Ἐθνικὸ κῆπο, ἴσια ἴσια τὸ μεσημέρι στὸ φαγητὸ πὸν θὰ τὰ ἰδοῦμε δ ἄντρας μου κι ἐγώ. Ἐπειτα θὰ τὰ κοιμήσει λίγο και πάλι ἔξω ἂν εἶναι καλὸς καιρὸς, εἰδὲμὴ σὲ κανένα σπίτι νὰ παίξουν μὲ ἄλλα παιδάκια. Τὸ βράδυ θὰ κοιμηθοῦν νωρὸς νωρὸς. Ἐτσι ἔχω ἤσυχο τὸ κεφάλι μου. Μπορῶ τώρα νὰ πάω και πουθενά.»

Και ἡ κ. Ἀμαλία βυθίστηκε σὲ μιὰν ἀναπαντική σιγή.

“Ένα κομματάκι ἀπὸ ἓνα διάλογο πὸν γινόταν σὲ μιὰ γωνιὰ ἀκούστηκε τώρα.

«Σᾶς εἶπα, κύριε, δὲν ἐννοῶ νὰ βγῆ ἡ γυναίκα νὰ ψηφίζει. Τὸν καλῶς. Ἐννοούμενο φεμινισμὸ μάλιστα, τὸν θέλω και γώ. Νὰ δουλεύει ἂν ἔχει ἀνάγκη ὡς πὸν νὰ παντρευτῆ, νὰ μὴν ἐπιβαρύνει τὴν οἰκογένειά της για τίς τουαλέτες της. Ἀἶ, σὴν παντρευτῆ, ἂς τῆς τὰ φτειάνει δ ἄντρας της. Ἀπὸ κεῖ και πέρα ὁμως ὄχι. Θεὸς φυλάξει! Νὰ κάτσει νὰ κοιτάξει τὸ σπίτι της». Ὁ κύριος πὸν καθόταν πλάι της τὴν κοίταζε μὲ πεινασμένες ματιές. Ἦταν ὁμορφη και νέα και κομψή. Ἐβγαζε τὸ καθρεφτάκι ἀπὸ τὸ τσαντάκι της κάθε τόσο και ἔκανε τὴ συνηθισμένη χειρονομία για τὸ βάρσιμο και τὸ πουντροάοισμα.

—«Ὅστε σεῖς δὲν ἐνδιαφέρεστε για τὴν πολιτική;»

—«Για τὴν πολιτική; κάθε ἄλλο. Σᾶς τὴ χαρίζω.»

—«Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ χαρίζατε τίποτε ἄλλο.»

Ἡ κομψὴ κυρία τὸν κοίταζε πονηρά.

—«Και σεῖς τι θὰ μοῦ χαρίζατε;»

—«Ζητήσετέ μου και θὰ ἰδῆτε.»

Και τῆς φίλησε τὸ χέρι πᾶνω ἀπὸ τὸ γάντι και τὸ κράτησε για κάμποσην ὥρα ἀκόμα σφιχτὰ μέσα στὸ

δικό του.

—«Λοιπὸν ὅ,τι, ὅ,τι σᾶς ζητήσω»;

—«Ὅ,τι μοῦ ζητήσετε».

—«Λοιπὸν... τὴν ψῆφον σας μεθαύριο γιὰ τὸν ἄντρα μου. Εἶναι ὑποψήφιος».

Καὶ ὁ «καλὸς ἐννοούμενος» φεμινισμὸς ἔφυγε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν κατάχτησή του.

Αὔ. Θ.
